

SEDM KŮZLÁTEK

V jednom malém domečku,
vprostřed modrých zvonečků
žila byla jedna koza,
ta se jmenovala Józa.

Měla sedm děťátek,
skotačivých kůzlátek.

Jednou z rána koza vstala,
svým kůzlátkům povídala:
„Dneska máme pondělí,
musím na trh pro zelí.
Navařím Vám zelnou kaši,
abychom se poměli.“
Kůzlátka se radovala.
„Ne abyste otvírala!“

Pak si nový klobouk vzala,
zástěru si uvázala,
vrátka pěkně na zámek:
Bud'te hodná – mek mek mek!“
A kůzlátka slíbila.

Koza Józa šla a šla
a takhle si zpívala:
„La la la – mek mek mek,
mám já sedm kůzlátek.
První bílé, druhé černé,
třetí pěkně dvoubarevné,
čtvrté celé střapaté,
páté strakamakaté,
šesté, to je kozlíček,
sedmé mámin mazlíček.“

Jen co Józa zašla za les,
chlupatý vlk z lesa vylez,
spustil hlasem, vlčím basem:
„Kůzlátka, má děťátka,
otevřete maličko,

vrřvrř, vrátka nevrátka,
nesu dobré zeličko.“

Ale kdepak kůzlátka!
Jenom mrknou přes vrátka,
uvidí tam vlka stát,
začnou se mu takhle smát:
„Ty jsi divná maminka!
Ta naše má bílé vousy,
na bradičce si je nosí!“

Jak tohle vlk uslyšel,
svěsil uši, zpátky šel však se zeptá v lese lišek.

„Vem si chmýří z pampelišek,“
radily mu tetky lišky.
Tak má z pampelišek vousy.
Chvíli si je pyšně nosí,
pane – tomu říkám brada!
Tak a honem zpátky – tradá!
Honem zpátky za kůzlátky:

„Otevřete, kůzlátka milá,
to jsem já, bradička bílá.
Nesu sladké zeličko,
tak otevřete maličko!“

Ale kdepak kůzlátka!
Jenom kouknou přes vrátka vlk má bradu jako mrak.
Na mou duši – je to tak.

Ty jsi divná maminka!
Bradu máš a kde máš rohy?“

Vlk hned natahuje nohy.
Honem zpátky do lesa.
„Co radíte, tetky lišky?“
„Dej si za uši dvě šišky.“
To je nápad. A hned zpátky,
rohatý zas za kůzlátky.

Spustí hlasem, vlčím basem:
„Otevřete, kůzlátka milá,
to jsem já, bradička bílá,
pěkné růžky mám,
zelíčko Vám dám!“

Ale kdepak kůzlátka!
Jen se smějí přes vrátka:

„Naše maminka má hlásek,
jak když zpívá konipásek,
a v Tobě to všechno skřípe,
jak když kamení se sype!
Bradu máš - rohy máš,
no Ty ale vypadáš!“
Tu nejmenší kůzlátko
nastavilo zrcátko.
Vlk se zahlíd, strachy mek,
honem se dal na útěk.
Ten Vám ale utíkal!
Jak když za ním z flinty pálí.
Polem, loukou, po silnici,
podle plotů přes vesnici,
všichni se mu posmívali.
A jak běžel, zakop, spad,
plác! a rovnou do rybníka.
Smála se mu i ta štika.
To Vám bylo divadlo!
Utopil v něm obě šišky
i ty vousy z pampelišky.
A jak to dál dopadlo
s veselými kůzlátky?
Když se Józka vrátila,
kůzlátka už dávno spala.
A co ráno? Ráno vstala,
zelnou kaši spořádala.